

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 8CoCsp/36/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120353867
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 10. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Fil'akovský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:6120353867.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Fil'akovského a sudcov JUDr. Branislava Brezu a JUDr. Anny Kovaľovej v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, právne zastúpený: Advokátska kancelária Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 53 255 739, proti žalovanému: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXX, právne zastúpený: JUDr. Janou Šepeľovou, advokátkou, AK Námestie slobody 13/25, Humenné, o zaplatenie 16 339,12 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu a o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Humenné č.k. 6Csp/112/2020-285 zo dňa 2. júna 2022, takto jednohlasne

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok.

Stranám sporu sa nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Okresný súd Humenné (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že

„Žalovaný je povinný uhradiť žalobcovi 6.425,09 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 1.787,18 eur od 10.12.2019 do zaplatenia, všetko v pravidelných mesačných splátkach vo výške 80,- eur mesačne splatných vždy k 20. dňu v príslušnom kalendárnom mesiaci počínajúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti tohto rozsudku s tým, že nezaplatením čo i len jednej splátky nastáva splatnosť celého dlhu.

Žalobcovi vo vzťahu k žalovanému právo na náhradu trov nepriznáva.“

Rozhodnutie právne odôvodnil okrem iného ustanovením § 497, § 502 ods. 1, § 503 ods. 2, § 504, § 506 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka, § 52 ods. 1, ods. 2, ods. 3, § 53 ods. 1, § 53 ods. 5, § 54 ods. 1, ods. 2, § 565, § 517 ods. 1, ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“), § 1 ods. 2, § 9 ods. 2, § 11 ods. 1, § 7 ods. 1 zákona č.129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 129/2010 Z.z.“), § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov.

V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa žalobou podanou na upomínacom súde v Banskej Bystrici dňa 30.07.2020 domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 16 339,12 eur spolu s

úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 11.701,21 eur od 10.12.2019 do zaplatenia a náhrady trov konania. Podanie žaloby odôvodnil tým, že pôvodný veriteľ Slovenská sporiteľňa, a.s. a žalovaný dňa 09.10.2015 uzatvorili zmluvu č. XXXXXXXXXXXX a na jej základe poskytol veriteľ žalovanému peňažné prostriedky. Podmienky čerpania peňažných prostriedkov, podmienky splácania peňažných prostriedkov, podmienky pri neplnení zmluvných povinností a ďalšie náležitosti zmluvy o úvere sú upravené v zmluve a Všeobecných obchodných podmienkach. Zmluva podľa žalobcu obsahuje všetky podstatné náležitosti zmluvy o úvere podľa ustanovení § 497 až 507 Obchodného zákonníka a zákona o spotrebiteľských úveroch. Žalovaný neplnil v stanovených termínoch splátky, čím porušil svoje povinnosti zo zmluvy, preto postupca podaním zo dňa 04.04.2018 vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru ku dňu 03.04.2018 a vyzval žalovaného na úhradu dlžnej sumy do 15 dní. Ku dňu postúpenia pohľadávky bola výška pohľadávky v sume 16.339,12 eur, pričom pozostávala z istiny vo výške 11.701,21 eur, z riadneho úroku vo výške 3 453,70 eur, úroku z omeškania vo výške 1.160,21 eur a poplatkov vo výške 24,- eur. Po postúpení pohľadávky žalovaný neuhradil žiadnu sumu. Dlžná suma ku dňu podania žaloby predstavuje 16.339,12 eur.

Súd prvej inštancie rozsudkom 6Csp/112/2020 zo dňa 14. 12. 2020 zaviazal žalovaného uhradiť žalobcovi 9.914,03 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% z dlžnej sumy ročne od 10. 12. 2019 do zaplatenia, všetko v pravidelných mesačných splátkach vo výške 80,- eur mesačne, splatných vždy k 20. dňu v príslušnom kalendárnom mesiaci, počínajúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti rozsudku s tým, že nezaplatením čo i len jednej splátky nastáva splatnosť celého dlhu. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol a žiadnej zo strán náhradu trov konania nepriznal.

Vykonaným dokazovaním dospel súd k záveru, že v zmluve o úvere absentoval údaj požadovaný zákonom o spotrebiteľských úveroch v zmysle § 9 ods. 2 písm. c), a to adresa predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť. Táto náležitosť rozhodne nemôže byť nahradená identifikačnými údajmi veriteľa ako zmluvnej strany, ktoré sa musia nachádzať v akejkoľvek zmluve. Vykonaným dokazovaním mal tiež za preukázané, že v zmluve o úvere absentuje povinný údaj v zmysle § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch, a to doba trvania zmluvy. Takýto údaj v zmluve nie je vôbec obsiahnutý. V časti II bode 16 sa síce uvádza, že zmluva sa uzatvára na dobu určitú, a to až do úplného vysporiadania všetkých vzťahov, ktoré vznikli na základe alebo v súvislosti s úverom, táto formulácia je však na účely sledované zákonodarcom nepostačujúca, pretože je neurčitá. Zákonodarcu určil túto náležitosť v právnom predpise jasne ako dobu trvania zmluvy, aby si obdobie trvania zmluvy nemusel spotrebiteľ nejakým spôsobom vyvodzovať z iných údajov. A v tejto súvislosti poukázal aj na rozhodnutia iných súdov (rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 5Co/336/2017 zo dňa 27.02.2018, Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 9Co/130/2017 zo dňa 21.02.2018, Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7Co/129/2018 zo dňa 21.01.2019). Súd v rámci skúmania náležitosti spotrebiteľskej zmluvy zistil, že v tejto absentuje aj ďalšia podstatná náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. v súvislosti s tam uvedenou RPMN, a to uvedenie všetkých predpokladov použitých na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov. V zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzavretia zmluvy o úvere, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov.

Súd vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti poskytnutý spotrebiteľský úver podľa § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch považoval za bezúročný a bez poplatkov. Rozdiel medzi poskytnutými finančnými prostriedkami a uhradenými finančnými prostriedkami žalovaným je vo výške 9.914,03 eur a preto nárok žalobcu v tejto časti považoval za dôvodný a žalovaného zaviazal na zaplatenie tejto sumy. V prevyšujúcej časti žalobu ako nedôvodnú zamietol. Priznanú sumu súd podľa § 232 od. 4 Civilného sporového poriadku súd povolil žalovanému splácať pre jeho nepriaznivú sociálnu situáciu po 80,- eur mesačne, splatných vždy k 20. dňu v príslušnom kalendárnom mesiaci, počínajúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti rozsudku s tým, že nezaplatením čo i len jednej splátky žalovaný stratí túto výhodu splátok a celý dlh sa stane platným. Tým, že žalovaný neuhradil dlžnú sumu riadne a včas a dostal sa do omeškania s plnením peňažného dlhu, žalobcovi vznikol nárok na zaplatenie

úroku z omeškania. Žalobca si uplatnil nárok na úrok z omeškania vo výške 5 % ročne, ktorého výška je v súlade s platnou právnou úpravou, a to odo dňa nasledujúceho po postúpení pohľadávky. Súd žalobu považoval aj v tejto časti za dôvodnú, v dôsledku čoho žalovaného zaviazal na zaplatenie úroku z omeškania v uvedenej výške z dlžnej sumy odo dňa nasledujúceho po postúpení pohľadávky na žalobcu až do zaplatenia. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 2, § 262 ods. 1 C.s.p., v danom prípade bolo predmetom sporu zaplatenie sumy vo výške 16 339,12 eur s príslušenstvom.

Proti výroku, ktorým súd v prevyšujúcej časti žalobu zamietol, podal žalobca odvolanie, nakoľko sa nestotožnil so záverom súdu, a to najmä s absenciou údajov v zmluve podľa ustanovenia § 9 ods. 2 písm. c) Zák. č. 129/2010 Z.z., pre nesplnenie podmienky podľa ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f) Zák. č. 129/2010 zákona o spotrebiteľských úveroch a napokon sa žalobca nestotožnil ani s právnym názorom súdu, v zmysle ktorého súd deklaroval, že zmluva neobsahuje uvedenie konkrétnych predpokladov použitých na výpočet RPMN.

Odvolačný súd uznesením 8CoCsp/21/2021-244 zo dňa 31. 01. 2022 zrušil rozsudok 6Csp/112/2020/191 zo dňa 14. 12. 2020, ktorým súd v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a vo výroku o trovách konania a v rozsahu zrušenia vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Zamietnutie prevyšujúcej časti napadnutého rozsudku odvolací súd odôvodňoval najmä vo vzťahu k vznesenej námietke ohľadom absencie údajov v zmluve podľa ustanovenia § 9 ods. 2 písm. c) Zák. č. 129/2010 Z.z. odvolací súd upriamil pozornosť na znenie článku II predmetnej úverovej zmluvy, v znení ktorého „Dlžník je oprávnený podať reklamáciu alebo sťažnosť ohľadom Úveru doručením sťažnosti na adresu: Slovenská sporiteľňa, a.s., oddelenie riadenia kvality a ombudsman, Tomášikova 48, 832 37 Bratislava.“

Odvolačný súd v rozsahu namietaných dôvodov k absencii údajov o dĺžke trvania zmluvy o úvere poukázal na Smernicu Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. 04. 2008 a Rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 9. 11. 2019, vo veci C-42/15 Home Credit c/a D. C.. Z obsahu Zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo dňa 9.10.2015 vyplýva, že splatnosť prvej splátky bola dohodnutá na deň 18.11.2015, splatnosť úrokov a poplatkov mesačne, ku dňu splatnosti splátky v kalendárnom mesiaci, splatnosť 18. deň v kalendárnom mesiaci, konečná splatnosť bola dohodnutá na deň 18.10.2024. V zmysle čl. II Zmluvy bod 16 „Zmluva sa uzatvára na dobu určitú, a to až do úplného vysporiadania všetkých vzťahov, ktoré vznikli na základe alebo v súvislosti s Úverom.“ Vzhľadom na záver Súdneho dvora EÚ uvedený v bode 73 odôvodnenia vyššie citovaného rozsudku, v predmetnej zmluve pri takto uvedených náležitostiach doby trvania zmluvy, podľa názoru odvolacieho súdu nejde o okolnosť, ktorej neuvedenie v tejto konkrétnej veci môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku, a teda v súlade so zásadou primeranosti v tomto prípade nemá za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru z dôvodu nesprávneho uvedenia doby trvania zmluvy.

K odvolacej námietke žalobcu k neuvedeniu predpokladov ročnej percentuálnej miery nákladov odvolací súd uviedol, že podľa ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z., Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka¹⁸⁾ musí obsahovať ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov. Predpoklady potrebné na výpočet RPMN sú uvedenie výšky úveru, výšky splátky, jej intervalu, počtu splátok, uvedenie výšky úrokov, nákladov na poistenie a prípadných poplatkov. V Zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedené: výška úveru 13.000,- eur, výška splátky 180,23 eur, splatnosť prvej splátky 18.11.2015, konečná splatnosť 18.10.2024, splácanie mesačne 18. deň kalendárneho mesiaca, splácanie rovnomerné, počet splátok 108, výška úrokovej sadzby 9,40 %, poistenie nevyžaduje sa. V tejto súvislosti plne vychádzal z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24. februára 2021, sp. zn. 7Cdo/183/2020, v ktorom Najvyšší súd Slovenskej republiky vyjadril právny názor cit.: „Z ustanovenia § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení do 31. marca 2015 2 nevyplýva, že by jednou z náležitostí spotrebiteľskej úverovej zmluvy bol konkrétny matematický výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov alebo predpoklady pre jej výpočet.“ V odôvodnení citovaného uznesenia najvyšší súd uviedol, že „Údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov je indikátorom

posúdenia výhodnosti či nevýhodnosti úveru. Pri tomto údaji preto zákonodarca požaduje súčasne uviesť všetky predpoklady použité na jeho výpočet, teda nestačí len uvedenie jeho výšky. 11.1. Dovolací súd má za to, že v predmetnej úverovej zmluve sú uvedené všetky predpoklady potrebné na výpočet RPMN, ktorými sú uvedenie výšky úveru, výšky splátky, jej intervalu, počtu splátok, uvedenie výšky úrokov, nákladov na poistenie a prípadných poplatkov, ktoré údaje zo zmluvy jednoznačne vyplývajú. 12. 1. Dovolací súd, na rozdiel od súdov nižších inštancií, zastáva názor, že zo znenia § 9 ods. 2 písm. j/ zákona č. 129/2010 Z. z. nevyplýva povinnosť veriteľa uviesť v zmluve konkrétny matematický výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov, pričom zákon nepožaduje ani predpoklady pre výpočet RPMN špeciálne v zmluve označovať ako predpoklady pre výpočet RPMN. Takúto požiadavku pritom nie je možné vyvodiť gramatickým (jazykovým) ani teleologickým (účelovým) výkladom daného zákonného ustanovenia. 12.2. V posudzovanom prípade zákon o spotrebiteľských úveroch výslovne neukladá uviesť v zmluve i matematický výpočet výšky ročnej percentuálnej miery nákladov, ako to vyplýva z dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu. Pokiaľ by takúto požiadavku mal zákonodarca v úmysle, nič mu nebránilo uviesť ju v danej právnej norme. Zákonodarca pritom formulačne jednoznačne požaduje, aby boli v zmluve uvedené len predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov, pričom pod predpokladmi nie je možné rozumieť uvedenie vzorca výpočtu, ktorý (vzorec) je len jeden, navyše spotrebiteľovi prístupný priamo v zákone, v jeho prílohe č. 2. Pokiaľ odvolací súd považuje za predpoklad na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov i vzorec na jej výpočet, s týmto sa dovolací súd nestotožňuje. 12.3. Z uvedených dôvodov potom záver súdov nižších inštancií, že predmetná zmluva v rozpore s § 9 ods. 2 písm. j/ zákona o spotrebiteľských úveroch neobsahuje zákonnú náležitosť, a to všetky predpoklady použité pre výpočet RPMN, čo má za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť predmetného úveru v zmysle § 11 ods. 1 písm. a/ zákona o spotrebiteľských úveroch, nie je správny.“

Podľa názoru odvolacieho súdu odôvodnenie napadnutého rozhodnutia o tom, že úver je bezúročný a bez poplatkov na základe absencie obligatórnej náležitosti zmluvy podľa ust. § 9 odsek 2 písm. c), písm. f) a písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. je s poukazom na vyššie citovaný rozsudok Súdneho dvora EÚ a rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky nepreskúmateľné a preto uložil prvostupňovému súdu opätovne posúdiť celú spotrebiteľskú zmluvu o poskytnutí pôžičky, a vyhodnotiť, či uvedená zmluva je v súlade s ust. § 9 odsek 1, 2 zákona č. 129/2010 Z.z. a ust. § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ak z obsahu spisu nie je možné vylúčiť existenciu ďalšieho dôvodu spôsobujúceho bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutých úverov.

Vzhľadom na vyššie uvedené, odvolací súd uznesením 8CoCsp/21/2021 zo dňa 31. 01. 2022 rozhodol tak, že zrušil rozsudok 6Csp/112/2020-191 zo dňa 14. 12. 2021 v napadnutom rozsahu a v rozsahu zrušenia vec vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

Odvolací súd teda zrušil rozsudok vo výroku, ktorým súd v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a vo výroku o trovách konania a v rozsahu zrušenia vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie s tým, že súd prvej inštancie má opätovne posúdiť zmluvu o spotrebiteľskom úvere podľa ustanovení zák. č. 129/2010 Z.z. a nárok žalobcu na uplatnené úroky a poplatky, ktoré si uplatňuje žalobou v tomto konaní a tiež, či zmluva obsahuje všetky náležitosti vyplývajúce z ustanovenia § 9 ods. 2 Zák. č. 129/2010 Z.z. a či je nárok žalobcu na uplatnené úroky a poplatky dôvodný. Napokon sa má súd prvej inštancie vypoariadať aj s námietkou žalovaného v tom smere, že celková čiastka je nesprávne uvedená v zmluve o spotrebiteľskom úvere v neprospech spotrebiteľa.

Súd po vrátení veci a vykonanom dokazovaní zistil skutkový stav, podľa ktorého z obsahu Zmluvy o splátkovom úvere zo dňa 09.10.2015 vyplýva, že Slovenská sporiteľňa a.s. ako veriteľ a žalovaný ako dlžník uzatvorili zmluvu o spotrebiteľskom úvere, na základe zmluvy bol žalovanému poskytnutý spotrebný úver na čokoľvek vo výške 13 000,- eur. Výška fixnej úrokovej sadzby úveru bola 10,90 % p.a.. Žalovaný sa úver zaviazal splatiť v 108 mesačných splátkach vo výške 180,23 eur. Splatnosť prvej splátky bola dňa 18.11.2015 a konečná splatnosť úveru bola dňa 18.10.2024. Výška RPMN bola 9,96 %, priemerná RPMN bola 10,07 %. Celkovo sa žalovaný zaviazal v prospech žalobcu zaplatiť sumu 19 462,79 eur.

Listom zo dňa 02.03.2018 pôvodný veriteľ vyzval žalovaného na zaplatenie omeškanej pohľadávky vo výške 2 147,39 eur ku dňu 02.03.2015, a to v lehote 15 dní odo dňa doručenia výzvy s poučením o možnosti vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru. Ďalším listom zo dňa 22.08.2019 pôvodný veriteľ vyzval žalovaného na zaplatenie omeškaných viac ako troch dlžných splátok ku dňu 22.08.2019, s poučením o možnosti postúpenia pohľadávky tretej osobe.

Z Oznámenia Slovenskej sporiteľne a.s. zo dňa 04.04.2018 žalovanému vyplýva, že banka ako pôvodný veriteľ vyhlásila mimoriadnu splatnosť úveru ku dňu 03.04.2018.

Podľa zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 09.12.2019 pôvodný veriteľ Slovenská sporiteľňa a.s. postúpil svoju pohľadávku voči žalovanému žalobcovi ako postupníkovi, čím je daná aktívna legitimácia žalobcu v tomto konaní. Oznámením zo dňa 10.12.2019 pôvodný veriteľ žalovanému oznámil postúpenie pohľadávky na žalobcu.

Pokusom o zmier zo dňa 20.07.2020 žalobca vyzval žalovaného na zaplatenie dlžnej sumy vo výške 17 490,51 eur najneskôr do 30.07.2020.

Na pojednávaní dňa 2.6.2022 právny zástupca žalobcu uviedol, že žalobca na podanej žalobe trvá v celom rozsahu, a pokiaľ ide o jeho odvolacie námietky, v tomto mu bol krajským súdom vyhovené. A pokiaľ sa týka skúmania bonity žalovaného, tak žalobca odkázal na svoje písomné vyjadrenie, z ktorého vyplýva, že odborná starostlivosť pri posudzovaní schopnosti žalovaného splácať úver bola zachovaná. V rámci kontraktáčneho procesu nedošlo k porušeniu žiadnej povinnosti veriteľa. Pri posúdení bonity žalovaného boli do úvahy vzaté všetky dostupné informácie, vrátane údajov zo spoločného bankového registra. Výsledkom daného posúdenia schopnosti žalobcu splácať úver bol jednoznačný záver o jeho platobnej schopnosti splácať daný úver. Primárna návratnosť bola overovaná. Klientom deklarovaný príjem overený dopytom do Sociálnej poisťovne 650,- eur. Existujúce záväzky žalovaného predstavovali 169,- eur. Maximálne splátkové zaťaženie, ktoré je možné použiť na splátky úverov (55% z akceptovaného príjmu) Ukazovateľ schopnosti splácať (disponibilný zostatok 189,- eur) $650 \times 55\% - 159 = 189,-$ eur. Splátka poskytnutého úveru je nižšia ako disponibilný zostatok - podmienka primárnej návratnosti z disponibilných príjmov klientov bola týmto splnená. V rámci posudzovania mala banka k dispozícii kompletne informácie o úverových záväzkoch klienta (výdavky) zo spoločného úverového registra informácií. Existujúce splátky úverov a úverová história klienta bola overená dopytom do Úverového registra.

Žalovaný na pojednávaní dňa 02. 06. 2022 uviedol, že žiada podanú žalobu v tej časti, ktorá bola zrušená uznesením Krajského súdu zamietnuť v celom rozsahu. Pokiaľ ide o skúmanie bonity, k tejto sa žalovaný vyjadroval už počas prebiehajúceho konania na súde prvej inštancie a poukazoval na to, že má mimo úverov so Slovenskou sporiteľňou uzatvorené aj dve úverové zmluvy s E. C., a to z 28.7.2015 a 25.9.2015. Žalovaný má za to, že žalobca porušil svoju povinnosť podľa ustanovenia § 7 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch a neskúmal jeho bonitu dostatočným spôsobom, pretože mimo výpisu z úverového registra neskúmal jeho mesačné životné náklady na zabezpečenie stravy, bývania a ostatných nevyhnutných životných nákladov. Preto má za to, že poskytnutý úver má byť z dôvodu nedostatočného skúmania jeho bonity považovaný za bezúročný a bezpoplatkový. Pokiaľ by súd sa nestotožnil so stanoviskom žalovaného a v prevyšujúcej časti by žalobe vyhovel, tak žalovaný žiada, aby mu bolo umožnené splácať aj túto časť úveru v splátkach po 80,- eur mesačne. Poukázal na svoje osobné a majetkové pomery. Stále pracuje v spoločnosti GJW Praha spol. s.r.o., kde síce sa mu zvýšil príjem oproti predchádzajúcemu obdobiu, ktoré sme deklarovali, avšak bol dlhodobo PN a nie je vôbec zrejmé, či túto prácu bude môcť vykonávať aj do budúcnosti. Zároveň predložil súdu doklady o tom, že spoločnosti Intrum Slovakia s.r.o. spláca 3 úvery, a to v splátkach po 253,80, po 180,- eur a po 70,- eur. Zároveň predložil súdu aj doklady o platení za mobilný telefón, za SIPO a doklad o jeho dlhodobej PN.

Podľa usmernenia odvolacieho súdu sa mal súd prvej inštancie vysporiadať s námietkou žalovaného, že celková čiastka je nesprávne uvedená v zmluve o spotrebiteľskom úvere v neprospech spotrebiteľa. Žalovaný k tomu uviedol, že nikdy nenamietal výšku poskytnutého úveru, len po prepočítaní výšky splátok a výšky poskytnutého úveru je zistený určitý rozdiel. Žalovaný časť poskytnutého úveru použil na splatenie úveru vo E. C.. A preto ak sa vyráta výška splátky a počet splátok, tak nevyjde suma, ktorú by mal celkovo zaplatiť.

Právny zástupca žalobcu vo svojom na pojednávaní ustálil, že pri vynásobení počtu splátok ich výškou by mal žalovaný zaplatiť celkovo 19462,79 eur, čo je rozdiel v prospech spotrebiteľa o 2,05 eur, na čo po takomto vysvetlení žalovaný už výšku poskytnutého úveru a výšku celkovej čiastky, ktorú má zaplatiť nenamietal.

Z obsahu spisového materiálu totiž vyplýva, že úver bol poskytnutý žalovanému za účelom vyplatenia záväzkov u veriteľa VÚB banky s aktuálnym zostatkom vo výške 7454,- eur. V tejto súvislosti z obsahu Zmluvy o spotrebiteľskom úvere čl. II. Ostatné ustanovenia (č.l. 18 spisu) vyplýva, že úver poskytnutý žalovanému právnym predchodcom žalobcu bol použitý na vyplatenie záväzkov u veriteľa VÚB banky s aktuálnym zostatkom vo výške 7454,- eur. Súd sa v tejto súvislosti zaoberal tiež otázkou, či právny predchodca žalobcu ako veriteľ pred uzavretím zmluvy posudzoval schopnosť žalovaného ako spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Z obsahu vyjadrenia žalobcu zo dňa 14. 04. 2022 žalobca súdu ozrejmil, akú vynaložil odbornú starostlivosť pri posudzovaní schopnosti žalovaného splácať úver. V rámci kontraktačného procesu žalobca primárnu návratnosť overoval deklaroványm príjmom do Sociálnej poisťovne, ktorý bol 650,- eur. Existujúce záväzky žalovaného predstavovali 169,- eur. Maximálne splátkové zaťaženie, ktoré je možné použiť na splátky úverov 55% z akceptovaného príjmu. Ukazovateľ schopnosti splácať (Disponibilný zostatok 189 eur) $650 \times 55\% = 159$. Splátka poskytnutého úveru bola nižšia ako disponibilný zostatok, čím podmienka primárnej návratnosti z disponibilných príjmov klienta bola splnená. V rámci posudzovania mala banka k dispozícii kompletne informácie o úverových záväzkoch klienta (výdavky) zo spoločného úverového registra informácií. Z výpisu z úverového registra Slovenskej sporiteľne (právny predchodca žalobcu) vyplýva, že v čase poskytnutia úveru 9. 10. 2015 nemal žalovaný žiaden úver. Ďalšie tri úvery sú z roku 2016 a 2017, teda až po dátume poskytnutia tohto úveru. Zároveň jeden z úverov vo VÚB banke z 28. 7. 2015, kde splátka bola 159,- eur a s takouto splátkou počítal právny predchodca súčasného žalobcu pri poskytnutí úveru.

Po vykonanom dokazovaní súd dospel k záveru, že žalobe je možné vyhovieť v celom rozsahu, a to predovšetkým v medziach odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorý sa nestotožnil s rozhodnutím súdu prvej inštancie.

Na základe vykonaného dokazovania súd mal za preukázané, že medzi pôvodným veriteľom a žalovaným bola uzavretá zmluva o splátkovom úvere, pričom táto zmluva je zároveň zmluvou spotrebiteľskou. Pre spotrebiteľskú zmluvu je charakteristické, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom, ktorým je najčastejšie predávajúci, za zmluvných podmienok, ktoré si vopred určil dodávateľ, pričom spotrebiteľ nemá možnosť tieto podmienky individuálne ovplyvniť. Občiansky zákonník podrobnejšie špecifikuje všeobecné pravidlá pre dojednanie podmienok v spotrebiteľských zmlúv a výslovne ustanovuje, že takéto ustanovenia v zmluvách, ktoré spôsobujú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa sú neprijateľné a preto neplatné. Vychádza sa z toho, že predovšetkým spotrebiteľ v dobrej viere uzatvára zmluvu s dodávateľom, od ktorého sa očakáva, že vzhľadom na jeho podnikanie a ponúkaný tovar a služby koná profesionálne a v súlade s poctivým prístupom k podnikaniu. Predpokladá sa, že dodávateľ má vedomosti a skúsenosti a oproti spotrebiteľovi vystupuje ako zvýhodnený účastník zmluvného vzťahu založeného spotrebiteľskou zmluvou. Pokiaľ dodávateľ požaduje od spotrebiteľa sankciu za porušenie jeho zmluvných povinností a táto je v nepomere k jeho plneniu, je neplatná. Zmluva uzavretá medzi pôvodným veriteľom a žalovaným je nepochybne spotrebiteľskou zmluvou aj v zmysle zákona o ochrane spotrebiteľa, pričom tento výklad je v súlade aj s komunitárnou úpravou ochrany spotrebiteľa v zmysle smernice Rady 93/13/EHS zo

dňa 05.04.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách a v zmysle § 52 Občianskeho zákonníka.

Na základe uzatvorenej zmluvy o splátkovom úvere, ktorá je zmluvou spotrebiteľskou, bol žalovanému poskytnutý spotrebný úver vo výške 13 000,- eur, pričom poskytnutý úver sa žalovaný zaviazal splácať 108-imi mesačnými splátkami vo výške 180,23 eur. Do dňa podania žaloby žalovaný uhradil z úveru sumu 3 085,97 eur.

Vzhľadom na spotrebiteľský charakter zmluvy uzatvorenej medzi pôvodným veriteľom a žalovaným súd ju podrobil kontrole a posúdil, či zmluva obsahuje všetky náležitosti tak, ako to vyžaduje zákon o spotrebiteľských úveroch.

Vykonaným dokazovaním v rámci ktorého opätovne preskúmal spotrebiteľskú zmluvu a podrobil ju kontrole náležitosti podľa § 9 ods. 2 zák. 129/2010 Z. z., § 7 ods. 1 a § 11 ods. 2 cit. zákona, súd mal za preukázané, že poskytnutý spotrebiteľský úver nemožno považovať za bezúročný a bez poplatkov.

Žalobca sa podanou žalobou domáhal voči žalovanému zaplata sumy 16339,12 eur, ktorá pozostáva z istiny úveru 11701,21 eur, neuhradeného riadneho úroku vo výške 3453,70 eur, neuhradeného úroku z omeškania vo výške 11602,21 eur a neuhradených poplatkov 24,- eur.

Súd rozsudkom zo dňa 14. 12. 2012 zaviazal žalovaného na zaplata 9914,03 eur ako rozdiel medzi poskytnutou výškou úveru 13.000,- eur a úhrad zo strany žalovaného 3085,97 eur, nakoľko vyhodnotil daný úver ako bezúročný a bez poplatkov.

Vzhľadom na stanovisko odvolacieho súdu, ktorý sa so závermi súdu prvej inštancie nestotožnil, vyvrátil dôvody súdu prvej inštancie, pre ktoré posudzoval poskytnutý spotrebiteľský úver za bezúročný a bez poplatkov, aj v kontexte overovania žalovaného splácať úver, súd preto žalobe vyhovel v celom rozsahu a žalovaného zaviazal ešte aj na zaplata 6.425,09 eur. Priznaná suma 6.425,09 eur tak pozostáva z rozdielu na istine 1.787,- eur, neuhradených riadnych úrokov vo výške 3.453,70 eur, neuhradeného úroku z omeškania vo výške 1.160,21 eur a z neuhradených poplatkov vo výške 24,- eur.

Podľa § 232 ods. 4 Civilného sporového poriadku ak súd uložil povinnosť plniť opakujúce sa a v budúcnosti splatné dávky a splátky, vykonateľnosť týchto dávok a splátok sa spravuje poradiť ich splatnosti, ak súd nerozhodne inak; súd môže rozhodnúť, že omeškание s plnením jednej dávky alebo splátky má za následok splatnosť celého plnenia.

V danom prípade žalovaný žiadal o povolenie úhrady dlhu v splátkach, a to pre svoju nepriaznivú sociálnu situáciu, pretože jediným zdrojom jeho príjmu je mzda vo výške 854,- eur; uvedené preukázal potvrdením zamestnávateľa GJW Praha spol. s r.o. z 21.10.2020 za obdobie od 01/2020 do 09/2020. Jeho pravidelné mesačné výdavky sú v sume 563,80 eur a zo zvyšku nie je schopný uhradiť dlžnú sumu jednorazovo. V súlade s citovaným ustanovením a vzhľadom na žiadosť žalovaného súd mu povolil uhradiť dlžnú sumu splátkami po 80,- eur mesačne s tým, že nezaplatením čo i len jednej splátky žalovaná stratí túto výhodu splátok a celý dlh sa stane splatným. Tým, že žalovaný neuhradil dlžnú sumu riadne a včas a dostal sa do omeškania s plnením peňažného dlhu, žalobcovi vznikol nárok na zaplata úroku z omeškania. Žalobca si uplatnil nárok na úrok z omeškania vo výške 5 % ročne z istiny úveru 11701,21 eur, ktorého výška je v súlade s platnou právnou úpravou, a to odo dňa nasledujúceho po postúpení pohľadávky. Súd žalobu považoval aj v tejto časti za dôvodnú, v dôsledku čoho žalovaného zaviazal na zaplata úroku z omeškania v vo výške 1787,18 eur (rozsudkom 6Csp/112/2020 zo dňa 14. 12. 2020 priznaný úrok z omeškania z istiny 9914,03 eur) odo dňa nasledujúceho po postúpení pohľadávky na žalobcu až do zaplata.

Podľa § 257 Civilného sporového poriadku (CSP) výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa. Súd skúmal, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, ku ktorým je potrebné pri stanovení povinnosti nahradiť trovy konania výnimočne prihliadnuť. Pri aplikácii ustanovenia § 257 C.s.p. súd zbral v zreteľ okolnosti, ktoré odôvodňujú výnimočné nepriznanie náhrady trov konania, a ktoré vyplývajú z majetkových a záväzkových pomerov voči iným veriteľom. Z predložených listinných dôkazov mal súd za preukázané, že žalovaný je zamestnaný v spoločnosti GJW Praha, spol. s r. o. ako stavebný robotník špecialista. Pracovný pomer mal dohodnutý na dobu neurčitú. Za obdobie január 2021 jeho mesačný príjem predstavoval výšku 23.892,- Kč. V súčasnosti spláca záväzky voči spoločnosti Intrum Slovakia. Podľa predložených dokladov, ku dňu 26. 04. 2022 v prvom prípade dlh žalovaného predstavoval výšku 7.192,05 eur a k 31. dňu v mesiaci mal dohodnutý termín splátky v sume 253,80 eur. V druhom prípade voči tej istej spoločnosti bol aktuálny zostatok dlžoby 6.584,01 eur so splátkou v sume 180,- eur, k 31. dňu v mesiaci a v treťom prípade zostatok dlžoby predstavoval 181,12 eur so splátkou 70,- eur k 31. dňu v mesiaci. Jedná sa o dlhy, ktoré vznikli žalovanému v roku 2015, kedy sa dostal do nepriaznivej finančnej situácie a s VÚB bankou a.s. uzavrel postupne tri zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru „Flexipôžička“ zo dňa 28.7. 2015, 25. 09. 2015 a 13. 01. 2016. Žalovaný predložil fotokópie poštových poukázok, z ktorých mal súd preukázané, že žalovaný aj reálne svoje záväzky uhrádzal. Záväzky voči mobilnému operátorovi s dátumom splatnosti ku dňu 29. 05. 2022 predstavovali sumu na úhradu 170,34 eur. Výška zálohových platieb predstavuje sumu 139,- eur mesačne, čo vyplýva z pripojeného dokladu SIPO. Napokon žalovaný predložil potvrdenie o dočasnej pracovnej neschopnosti, z ktorého mal súd za preukázané, že žalovaný je práceneschopný od 1. 02. 2022.

Pri skúmaní existencie podmienok hodných osobitného zreteľa súd zohľadňoval nielen charakter procesnej situácie a charakter konania, ale aj okolnosti, ktoré viedli k uplatneniu nároku na súde, postoj strán v konaní. Zohľadnil predovšetkým majetkové, sociálne pomery oboch zúčastnených strán. Predovšetkým zbral do úvahy dopad rozhodnutia o nepriznaní nároku na náhradu trov konania na majetkové pomery oprávnenej strany, ktorá vystupuje v početných konaniach v rámci celej SR. Súd teda individuálne posudzoval okolnosti spočívajúce vo veci. S poukazom na výšku uplatňovaného nároku istina a príslušenstvo pohľadávky, ktorý žalovaný vzhľadom na jeho príjmovú situáciu nebude môcť uhradiť jednorazovo súd nepriznal žalobcovi ani nárok na náhradu trov konania.

Proti výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 6.425,09 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.787,18 eur od 10.12.2019 do zaplatenia podal žalovaný v zákonom stanovenej lehote odvolanie z dôvodu, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, a z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalovaný v podanom odvolaní uviedol, že žalobca, resp. jeho právny predchodca si nespĺnil povinnosť vyplývajúcu mu z § 7 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch, teda že právny predchodca žalobcu pred uzavretím Zmluvy o splátkovom úvere zo dňa 09.10.2015 nedostatočne skúmal bonitu žalovaného, teda schopnosť splácať spotrebiteľský úver. Žalobca síce uviedol, že pri posúdení bonity boli do úvah vzaté všetky dostupné informácie, vrátane údajov zo spoločného bankového registra. Žalovaný má za to, že predložený výpis z bankového registra bol zo strany žalobcu vyhotovený dodatočne, účelovo pre potreby tohto konania, čo vyplýva z tej skutočnosti, že sú tam uvedené 4 splátkové úvery voči SLSP, pričom tieto úvery majú byť z rokov 2016 a 2017, pričom Zmluva o splátkovom úvere, ktorá je predmetom tohto konania bola uzavretá medzi žalovaným a právnym predchodcom žalobcu dňa 09.10.2015, teda úvery uvedené v predloženom výpise zo spoločného bankového registra v tom čase ešte neexistovali. Z predloženého úverového registra nemohol právny predchodca žalobcu ako veriteľ zistiť celkovú situáciu žalovaného, teda takýto postup právneho predchodcu žalobcu nemožno považovať za skúmanie bonity, poprípade nemožno takéto konanie považovať za náležité skúmanie bonity s odbornou starostlivosťou, pretože bez toho, aby veriteľ skúmal aj iné aspekty a okolnosti na strane dlžníka, ako napr. jeho celkovú zadlženosť, počet vyživovacích povinností, mesačné výdavky, výdavky na zabezpečenie ubytovania, stravy atď., nemohol si urobiť reálny obraz o majetkovej situácii potrebnej pre posúdenie schopnosti žalovaného splácať dlh zo zmluvy. Žalovaný má za to, že žalobca neunesol dôkazné bremeno ohľadom splnenia si povinnosti v zmysle cit. ust. § 7 ods. 1 Zák. č. 129/2010 Z.z., čo ma za následok, že poskytnutý úver sa má považovať

za bezúročný a bez poplatkov, preto navrhol odvolaciemu súdu rozsudok Okresného súdu Humenné sp. zn. 6Csp/112/2020-285 zo dňa 02.júna 2022 zrušiť a žalobu žalobcu v prevyšujúcej časti zamietnuť a žalovanému priznať náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

Proti rozsudku v časti výroku o nároku na náhradu trov konania a v časti, v ktorej súd povolil plnenie v mesačných splátkach po 80 eur podal žalobca v zákonom stanovenej lehote odvolanie z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a z dôvodu, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Žalobca sa s rozhodnutím súdu o nároku na náhradu trov konania nestotožňuje, nakoľko v posudzovanom prípade podľa jeho názoru neexistovali dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré by úspešnému žalobcovi nemal byť priznaný nárok na náhradu trov konania. Zo znenia zákonného ustanovenia § 257 CSP je zrejmé, že ide o ustanovenie výnimočné, ktoré súdu umožňuje, aby pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania mohol prihliadnuť k zvláštnostiam jednotlivých konkrétnych prípadov a ktoré má slúžiť k odstráneniu neprimeranej tvrdosti. Úvaha súdu o tom, že ide o výnimočný prípad a či sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa, musí vychádzať z posúdenia všetkých okolností konkrétnej veci. Žalobca má za to, že ak strana sporu nemá priaznivé majetkové a zárobokové pomery, v žiadnom prípade nemožno len tieto nepriaznivé pomery považovať za dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré by súd nemal priznať nárok na náhradu trov konania úspešnej protistrany. V prejednávanej veci neexistujú dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré by bolo dôvodné aplikovať pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania ust. § 257 CSP a súd preto vec nesprávne právne posúdil, ak pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania toto ustanovenie aplikoval a dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, ak sa napriek nepreukázaniu tvrdých skutočností zo strany žalovaného s týmito nekriticky stotožnil. Súd podľa názoru žalobcu v posudzovanom prípade skúmal len majetkové a sociálne pomery žalovaného, pričom však opomenul prihliadnuť na okolnosti, ktoré viedli k uplatneniu práva na súde. V tejto súvislosti žalobca poukázal aj na to, že žalovaný si bol vedomý existencie svojho záväzku, na čo bol pred podaním žaloby upozornený tak zo strany žalobcu, ako aj jeho právneho zástupcu viacerými výzvami, na ktoré žalovaný nereagoval a nijako nekonal. Aplikácia uvedeného ustanovenia na daný prípad je podľa názoru žalobcu neprimerane tvrdá voči strane sporu, ktorá úspešne uplatnila svoje práva na súde, navyše za situácie, kedy sa žalobca, hoci neúspešne, snažil o zmierlivé, mimosúdne urovanie sporu. Uvedeným rozhodnutím boli podľa názoru žalobcu porušené zásady rovného prístupu oboch strán sporu k spravodlivosti a ustanovenia čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Súd mohol žalovaného zaviazat' na plnenie náhrady trov konania v splátkach v primeranej výške (podľa úvahy súdu), a to aj bez návrhu strán sporu.

V podanom odvolaní žalobca namietal aj rozhodnutie súdu prvej inštancie vo vzťahu k povolenému plneniu v splátkach vo výške 80 eur mesačne. Vzhľadom na výšku pohľadávky (vrátane príslušenstva) považuje uvedené za nesprávne a krajne nespravodlivé. Vzhľadom na celkovú výšku pohľadávky istina 6.425,09 eur v splátkach po 80 eur mesačne splatí za vyše 80 mesiacov, t. j. 6 rokov a 7 mesiacov. Úrok z omeškania 5 % ročne zo sumy 1787,18 eur od 10.12.2019 až do zaplataenia vyčíslený ku dňu 25.07.2022: 234,78 eur v splátkach po 80 eur mesačne splatí za vyše 2 mesiace. Žalobca sa nebráni plneniu dlžnej sumy zo strany žalovaného v splátkach, avšak vo výške, ktorá bude primeraná výške celkovej dlžnej sumy. V tejto súvislosti žalobca poukazuje na primeranosť a ustálenú súdnu prax akceptovateľnej splatnosti v časovom horizonte maximálne do 2-3 rokov. Uvedené rozhodnutie o splátkach vo výške 80 eur podľa názoru žalobcu nemôže byť v ani v prospech žalovaného, nakoľko z dôvodu každým dňom narastajúceho úroku z omeškania dochádza zbytočne k navýšeniu pohľadávky voči žalovanému. Žalobca navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu preskúmal a v zmysle ustanovenia § 388 CSP ho zmenil ohľadom povolenia splniť dlh v splátkach tak, že žalovanému povolí splatiť dlh v splátkach v minimálnej výške 180 eur so splatnosťou každej splátky k 20-temu dňu v mesiaci s tým, že nezaplatením čo i len jednej splátky nastáva splatnosť celého dlhu a žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania a trov právneho zastúpenia prvoinštančného a odvolacieho konania v plnom rozsahu, resp. aby v zmysle ustanovenia § 389 ods. 1 CSP ho v časti povolenia splátok a nároku na náhradu trov konania zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca prostredníctvom právneho zástupcu, po uplynutí lehoty na podanie vyjadrenia. S tvrdením žalovaného nesúhlasí. Súhrnné informácie v prílohe podania zo dňa

14.04.2022 sa týkajú požiadavky zo dňa 01.10.2015. Vyššie uvedené požiadavky zo dňa 26.05.2016, 12.12.2016 a 09.01.2017 boli vytvorené až po poskytnutí úveru. V zmysle obchodného tajomstva nemožno poskytnúť súhrnné informácie k vyššie uvedeným požiadavkám od pôvodného veriteľa. Žalobca trvá na svojich predchádzajúcich podaniach, najmä na podanom odvolaní zo dňa 26.07.2023 proti rozsudku Okresného súdu Humenné, č.k. 6Csp/112/2020 - 285 zo dňa 02.06.2022.

Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 C.s.p.), vzhľadom na včas podané odvolanie, preskúmal rozhodnutie v jeho napadnutej časti, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ustanovenia § 379 a nasl. C.s.p., bez nariadenia pojednávania (§ 385 C.s.p. a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu a odvolanie žalovaného nie je opodstatnené.

Vo veci sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančným súdom, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje.

Len na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia je potrebné poukázať na skutočnosť, podľa ktorej Slovenská sporiteľňa, a.s., dňa 9.10.2015 uzatvorila so žalovaným Zmluvu o splátkovom úvere. Išlo o úver spotrebiteľský, ktorého úprava v čase uzatvorenia zmluvy bola obsiahnutá v zákone č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov.

Základnou črtou spotrebiteľských zmlúv je to, že sú pre spotrebiteľa vopred pripravené a nie je vytvorený priestor na dojednanie obsahu zmluvy alebo jej zmeny. Úver poskytnutý právnym predchodcom žalobcu túto charakteristiku spĺňa. Súčasťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere boli bez akýchkoľvek pochybností Všeobecné obchodné podmienky, ktoré žalovaný ovplyvniť nemohol, nakoľko boli už vopred pripravené pre veľký počet spotrebiteľov.

Pre posúdenie dôvodnosti uplatneného nároku na úroky a poplatky bolo potrebné zaoberať sa otázkou posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať úver. Súd prvej inštancie vykonal dôkazy za účelom zistenia, či právny predchodca žalobcu ako veriteľ pred uzavretím zmluvy posudzoval schopnosť žalovaného ako spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Možnosť takéhoto postupu pri dokazovaní priamo vyplýva z ust. § 295 C.s.p. upravujúceho osobitné ustanovenia o dokazovaní. Podľa tohto ustanovenia súd môže vykonať aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Súd aj bez návrhu obstará alebo zabezpečí taký dôkaz. Súd po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že úver nemožno považovať za bezúročný a bez poplatkov.

Žalovaný v podanom odvolaní namietal záver súdu prvej inštancie o nemožnosti považovať úver za bezúročný a bezpoplatkov. Mal za to, že žalobca, resp. jeho právny predchodca dostatočne neskúmal schopnosť spotrebiteľa splácať úver.

Podľa ust. § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmlúv, veriteľ je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru. S porušením tejto povinnosti zákon č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmlúv spájal významnú sankciu a to v ust. § 11 ods. 2. V súlade s týmto ustanovením, ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený požadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa úver považuje za

bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa, alebo bez prihladenia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver.

Odborná starostlivosť je vyššia forma starostlivosti ukladaná osobám s určitými profesionálnymi schopnosťami za účelom dosiahnutia dôležitých cieľov. Dodávateľ tak musí v úzkej súčinnosti s klientom urobiť chtiac – nechtiac audit domáceho rozpočtu klienta a jeho pozornosti nesmie ujsť nepreukázanie príjmov a výdavkov zo strany klienta a nepravdivá informácia o jeho už existujúcom úverom zaťaženi.

Podľa dôvodovej správy k ust. § 7 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch novoustanovenou povinnosťou v tomto návrhu zákona je povinnosť posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver na základe relevantných a aktuálnych informácií, získaných jednak od spotrebiteľa a jednak napr. v prípade banky zo spoločného bankového registra. Toto ustanovenie by malo zabezpečiť záujem veriteľov správne odhadnúť schopnosť spotrebiteľa splácať a správať sa tak obozretne jednak z pohľadu návratnosti úveru a jednak z pohľadu dôsledkov nezodpovedného požičiavania na strane spotrebiteľov.

Z obsahu spisu vyplýva (Vyjadrenie žalobcu na č.l. 263 spisu), že právny predchodca žalobcu zachoval odbornú starostlivosť pri posudzovaní schopnosti žalovaného splácať úver. Vychádzal z údajov úverového registra Slovenskej sporiteľne, a.s. a ďalších informácií, ktorými bol príjem žalovaného vo výške 650,- eur zistený dopytom do Sociálnej poisťovne, existujúce záväzky vo výške 169,- eur, maximálne splátkové zaťaženie, ktoré je možné použiť na splátky úverov – 55 % z akceptovaného príjmu, ukazovateľ schopnosti splácať disponibilný zostatok 189 eur vypočítaný ako 650 eur x 55 % - 159 eur = 189 eur. Zmluvne dohodnutá splátka poskytnutého úveru vo výške 180,23 eur bola nižšia ako disponibilný zostatok 189 eur. Právny predchodca žalobcu vychádzal aj z informácií z úverového registra. Z časti II. dohodnutej Zmluvy o splátkovom úvere zo dňa 9.10.2015 (č.l. 18 zadná strana spisu) vyplýva, že úver bude použitý na vyplatenie záväzku v VÚB, splátkový úver, zostatok 7454,- eur.

Podľa § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z., ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez prihladenia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver.

Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že úver nie je možné považovať za bezúročný a bezpoplatkov. Právny predchodca preukázal, že posudzoval schopnosť žalovaného splácať úver a vychádzal z dostupných informácií o príjme a úverovom zažatí žalovaného. Takéto posudzovanie s poukazom na § 11 ods. 2 veta tretia zákona č. 129/2010 Z.z. nemožno považovať za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z.

Vychádzajúc z uvedeného odvolací súd postupom vyplývajúcim z ustanovenia § 387 CSP rozsudok vo vyhovujúcom výroku ako vecne správny potvrdil.

K odvolacej námietke žalobcu vo vzťahu plnenia dlhu v splátkach, súd prvej inštancie priznal možnosť žalovanému splácať dlh v splátkach po 80,-eur mesačne.

Podľa § 232 ods. 4 CSP, ak súd uložil povinnosť plniť opakujúce sa a v budúcnosti splatné dávky a splátky, vykonateľnosť týchto dávok a splátok sa spravuje poradiť ich splatnosti, ak súd nerozhodne

inak; súd môže rozhodnúť, že omeškanie s plnením jednej dávky alebo splátky má za následok splatnosť celého plnenia.

Žalobca v podanom odvolaní uviedol, že súhlasí s plnením dlžnej sumy v splátkach, avšak vo výške ktorá bude primeraná výške celkovej sumy, podľa názoru žalobcu vo výške 180,- eur mesačne.

Súd prvej inštancie na žiadosť žalovaného a preskúmaním jeho celkovej sociálnej a finančnej situácie dospel k záveru, že je schopný splácať dlh vo výške 80,- eur mesačne. Žalovaný predložil súdu prvej inštancie listiny, ktorými preukázal svoju finančnú situáciu k 10.12.2020 (č.l. 168 až 184 spisu) a to Potvrdenie o výške priemerného príjmu u zamestnávateľa GJW Praha, za obdobie od 1/2020 do 9/2020, vo výške priemernej mzdy 25737,- českých korún, faktúry za služby mobilnej siete od spoločnosti Orange, predložené zmluvy a listiny o výške záväzkov vo vzťahu k VÚB banke. Zo žalovaným predložených listín na pojednávaní dňa 02.06.2022 (č.l. 276 až 284 spisu) vyplýva, že čistý príjem žalovaného za mesiac 1/2022 bol vo výške 23892,- českých korún, záväzky vo vzťahu k spoločnosti Intrum Slovakia z obdobia roku 2015, kde v prvom prípade predstavuje dlh 7192,05 eur a k 31. dňu mal dohodnutú splátku vo výške 253,80 eur, v druhom prípade voči tej istej spoločnosti aktuálny zostatok dlhu 6584,01 eur so splátkou v sume 180,- eur a v treťom prípade zostatok dlhu 181,12 eur a splátka 70,- eur k 31. dňu v mesiaci. Žalovaný predložil aj fotokópie poštových poukázok z ktorých vyplýva, že tieto záväzky aj plní. Z predloženej faktúry mobilného operátora vyplýva, že žalovaný má nedoplatok z predchádzajúcich období k 14.05.2022 vo výške 85,17 eur a vystavená faktúra s dátumom splatnosti 29.05.2022 je vo výške 85,17 eur, spolu 170,34 eur. Výška mesačných zálohových platieb SIPO je 139,64 eur.

Predložené listiny odrážajú záväzky a povinnosti žalovaného a jeho úverovej špirály, ktoré je povinný plniť na základe zmluvných vzťahov, avšak v danom prípade je potrebné zohľadniť aj jeho ďalšie nešpecifikované bežné výdavky na stravu, oblečenie, hygienu, cestovanie a ďalšie nepredvídateľné výdavky každodenného života.

Za takto vyhodnotenej finančnej situácie žalovaného aj odvolací súd dospel k záveru, že nie je reálne možné požadovať od žalovaného a ani žalovaný nie je schopný uhrádzať dlh žalobcovi v ním požadovanej výške 180,- eur. Žalovanému bolo umožnené splácať dlh v splátkach vo výške 80, eur pod hrozbou straty výhody splátok s tým, že omeškanie jednej splátky má za následok splatnosť celého plnenia. Súd vychádzajúc z aktuálnej finančnej situácie priznal plnenie v splátkach v danej výške. Malo by byť aj záujmom žalovaného splatiť dlh čo najskôr vzhľadom na priznanú výšku úrokov z omeškania. Nič nebráni žalovanému, ak bude mať voľné finančné prostriedky, aby uskutočnil aj mimoriadne platby a takto splnil svoj záväzok čo najskôr. Súd prvej inštancie priznanie plnenia v splátkach náležite odôvodnil v rozhodnutí majetkovou situáciou žalovaného v bode 34 a s týmto odôvodnením sa stotožňuje aj odvolací súd.

K aplikácii ust. § 257 CSP odvolací súd uvádza. Súd prvej inštancie aplikáciu ust. § 257 CSP odôvodnil tým, že sú tu dôvody hodné osobitého zreteľa spočívajúce v sociálnej a majetkovej oblasti. V bode 36 odôvodnenia svojho rozhodnutia podrobným výpočtom a uvedením rozhodných skutočností odôvodnil svoj záver, že žalovaný spĺňa predpoklady pre uplatnenie uvedeného zákonného ustanovenia. Žalobca v odvolaní však k týmto konkrétnym zisteniam a výpočtom neuviedol žiadne relevantné argumenty poukazujúce len na právnu teóriu a súdnu prax.

Z uvedeného dôvodu zo strany odvolacieho súdu nebolo možné na odvolacie námietky žalobcu náležitým spôsobom reagovať.

K oneskorene predloženému vyjadreniu žalobcu k odvolaniu žalovaného odvolací súd uvádza:

Podľa Čl. 8 Základných princípov CSP, strany sporu sú povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu.

Podľa Čl. 10 ods. 1 až ods. 3 CSP, strany sporu postupujú v konaní v súlade so zákonom a podľa pokynov súdu. Súd dohliada na riadny priebeh konania, určuje lehoty a ukladá potrebné opatrenia. Súd môže určiť záväzné procesné lehoty na niektoré procesné úkony.

Podľa Čl. 17 Základných princípov CSP, súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prieťahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb.

Podľa § 117 CSP, lehota je súdom alebo zákonom ustanovený časový úsek na vykonanie úkonu.

Podľa § 153 ods. 1 až ods. 3 CSP, strany sú povinné uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania. Na prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany, ktoré strana nepredložila včas, nemusí súd prihliadnuť, najmä ak by to vyžadovalo nariadenie ďalšieho pojednávania alebo vykonanie ďalších úkonov súdu. Ak súd na prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany neprihliadne, uvedie to v odôvodnení rozhodnutia vo veci samej.

Podľa § 378 ods. 1 CSP, na konanie na odvolacom súde sa primerane použijú ustanovenia o konaní pred súdom prvej inštancie, ak tento zákon neustanovuje inak.

Odvolací súd neprihliadol na vyjadrenie žalobcu k odvolaniu žalovaného z dôvodu, že žalobca podal vyjadrenie po uplynutí lehoty určenej súdom na vyjadrenie k odvolaniu. Ako vyplýva z obsahu spisu odvolanie žalovaného doručené súdu prvej inštancie dňa 14.07.2022 bolo právnemu zástupcovi žalobcu doručené do jeho elektronickej schránky dňa 22.08.2022. Súd určil lehotu na vyjadrenie k odvolaniu desať dní. Žalobca vyjadrenie k odvolaniu žalovaného doručil súdu prvej inštancie až dňa 14.10.2022, teda zjavne neskoro.

Vychádzajúc z uvedeného odvolací súd postupom vyplývajúcim z ustanovenia § 387 CSP rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol v súlade s ustanovením § 396 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 CSP. Dôvodom takéhoto rozhodnutia o trovách bola skutočnosť, že žalobca ani žalovaný v odvolacom konaní úspešní neboli, preto obe strany sporu nemajú nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý

rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 odsek 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 odsek 2 C.s.p. v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 odsek 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).